

[Auken.]

sætter en ekspansiv økonomisk politik i gang med henblik på at fremskaffe et stabilt internationalt opsving.

For at bruge det billede, der ofte anvendes i litteraturen, kunne man tale om disse 3 landes forpligtelse til at være lokomotiver i en sådan udvikling. Ligeledes må et internationalt samarbejde omfatte støtte til de fattigste lande i den tredje verden og stabilitet på de internationale råvare- og valutamarkeder. Men derudover må det enkelte land gøre en særlig indsats tilpasset landets problematik. For Danmarks vedkommende vil det på grund af vores store underskud over for udlandet sige, at problemerne ikke kan klares gennem en almindelig udvidelse af den økonomiske aktivitet, f. eks. gennem en stimulering af det private forbrug. Tværtimod må der føres en så stram finans- og indkomstpølitik, at vores alt for store underskud over for udlandet nedbringes. Men inden for disse snævre rammer er det nødvendigt at udfolde initiativ og nytænkning vedrørende arbejdsløsheden, og det burde være muligt på bredt politisk grundlag at få tilrettelagt en langsigtet beskæftigelsespolitik. Her er arbejderbevægelsens beskæftigelsesplan i vores øjne et rigtigt udgangspunkt.

Jeg tror, der i folkettinget vil være interesse for en sådan bredt anlagt beskæftigelsespolitik. Vi vil indbyde til et samarbejde om denne politik med andre partier. Men denne indbydelse gælder ikke bare beskæftigelsesproblemerne, den gælder også udformningen af en ny pensionsreform, og den gælder en løsning af de 16-19 åriges uddannelsesproblemer. Indbydelsen sigter også på en gennemførelse af en skattereform og reformer på det arbejdsmarkedspolitiske område. Rettesnoren for socialdemokratiet vil i det kommende folketingsarbejde være et åbent samarbejde med andre partier omkring løsningen af de kæmpeproblemer, som det danske samfund og de enkelte borgere står over for.

Maisted (FP):

Under valgkampen var det stående spørgsmål: hvorfor skulle befolkningen støtte socialdemokratiet og statsminister Anker Jørgensen, når denne regering havde forværret landets økonomi? Statsministeren havde svaret. Det byggede på to hovedtemaer: det samarbejdende folkestyre og en politik med et socialt

og beskæftigelsesmæssigt sigte. Hvis det ikke var så ulykkeligt for landet, er det nærmest komisk, at statsministeren kan notere en valgsejr på en gang fraser og en politik, der nedbryder det danske samfund.

Statsministerens bedrifter består i, at han ikke har evnet at gøre noget ved arbejdsløsheden, der har været støt stigende og vel vil komme op på over 200.000, før vi skal have et nyt folketingsvalg. Og han har ikke evnet at gøre noget ved underskuddet i vor samhandel med udlandet, der på trods af en stigende eksport er rekordagtigt stort. Statsministeren har ikke kunnet hindre en stigende gældsætning over for udlandet, der siden augustforliget er steget med ca. 6 mia kr.

Alt dette fremmes af en asocial og arbejdsløshedsfremmende politik. Statsministerens politik er asocial, fordi skattetrykket øges, og fordi den arbejdende befolknings realløn vil falde. Vi må i nær fremtid konstatere, at vi ikke har penge til de socialt svage i samfundet, fordi der ikke er produktionsdækning for udgifterne, og fordi vi ikke kan låne til at dække vort fortsat store underskud på statsbudgettet.

Det går jo helt galt, når man ser, at driftsudgifterne bliver større og større, og i kraft af stigende lønninger og priser på grund af et bureaukratisk system levnes der mindre og mindre til dem, der har behov for hjælp. Det er en arbejdsløshedsfremmende politik, fordi de offentlige udgifter vedbliver at stige og derved forøger omkostningerne for de danske virksomheder, der er de eneste, der kan afskaffe arbejdsløsheden.

Statsministeren bygger sin økonomiske politik på augustforliget, hvis retningslinjer blev fastsat i EF ved udgangen af juni 1976. Dette forlig indeholder den såkaldte indkomstpølitik, og det hedder:

»Det vil være nødvendigt, at der for alle befolkningsgrupper, både for lønmodtagere, selvstændige og andre, sker en opbremsning i indkomstudviklingen, således at pengeindkomsternes stigning begrænses til maksimalt 6 pct. i hvert af årene 1977-78 og 1978-79.«

Da statsministeren fører en politik, der betyder, at den offentlige sektor fortsat skal vokse, og at lønrammen for lønmodtagerne i den offentlige sektor vil stige ud over de 6 pct. på grund af udvidelser, anciennitetstillæg, taktregulering, opnormering og dyrtidstillæg, må det betyde, at lønmodtagerne i den private sektor